

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1269273/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא, הרב צבי בן יעקב, הרב דניאל אדרי

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יוסי עקיבא ועו"ד יעל כהן)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אמנון בן דרור וטו"ר יהודה אבלס)

הנדון: קבלה חלקית של ערעור על חיוב מלא הכתובה

החלטה

בפנינו ערעור על החלטת בי"ד הרבני האזורי ירושלים (להלן: בי"ד קמא) מיום י"א באייר תש"פ (5.4.20), המחייב את המערער לשלם למשיבה את מלא כתובתה (בסך 555,000 ש"ח), בניכוי הסכום שתקבל במסגרת איזון המשאבים.

הצדדים נישאו בתאריך ג' בתמוז תשס"ח (6.7.08), ומנישואין אלה נולדו להם שלושה ילדים. בתאריך כ"ו בניסן תשע"ו (4.5.16) תבע הבעל גירושין, ולאחר מספר חדשים (בתאריך י"ח בכסלו תשע"ז (18.12.16)) הצדדים התגרשו כדמו"י. יצוין כי כשנה לפני כן, (בתאריך ב' באייר תשע"ה (21.4.15)) תבעה האישה בבית המשפט לענייני משפחה משמורת ומזונות (אישה וילדים) ורכוש.

בהחלטתו לחייב את המערער במלוא הכתובה, פוסק בי"ד קמא כי טענות המערער כנגד המשיבה על היותה מורדת ממלאכות ומאישות, לא הוכחו, בעוד שטענות המשיבה כנגד המערער על קשריו עם נשים זרות: "מבוססות דיין, אמנם לא הוכחו מעשים של ממש, אך ההתכתבויות של האיש עם נשים, התכתבויות שהודה בהן, אינן מותרות מקום לספיקות".

בי"ד קמא מבסס את פסקו על היות הבעל "רועה זונות". ואף שלפי דברי האגודה (יכמות סה: הובאו להלכה בשו"ע אבן העזר קנד,א) על מנת לחייב את הבעל בגט ובכתובה צריכים אנו לעדות גמורה שיראוהו כדרך המנאפים, לגרסת המהרי"ו אין צריך שיראוהו כדרך המנאפים אלא עם מנאפים (וכך הוא לשון הרמ"א הנ"ל). הנפקות, שלגרסה זו אין צריך ראיה ברורה שיראוהו כדרך המנאפים. ולפי זה גם נדון דידן - לשיטת בי"ד קמא - התכתבויות כפי שהוצגו בבית הדין, הרי הם רגליים לדבר, ובכך דיינו לחייבו בגט ובכתובה.

הוסיף בי"ד קמא שבנדון דידן האיש תבע את הגירושין כאשר האישה תבעה בבית המשפט מזונות ושמירת זכויות ברכוש: "וזו סיבה נוספת לחייב אותו בכתובה". בי"ד קמא צירף את סירובו של המערער להיבדק בפולגרף, אף שקיבל על כך בקניין: "מכל מקום לאחר שקיבל זאת בקניין יש לה דיין של ראיה קבילה, וסירוב להמציא ראיה זו מגרע מאמינות האיש".

המערער טוען שבי"ד קמא לא התייחס לתלונות השווא שהגישה המשיבה כנגדו במשטרה. כמו כן שגה בי"ד קמא שלא נתן משקל לעדותה של גברת ד', שהעידה בביה"ד (בתאריך 1.1.20) והזימה את טענות המשיבה בדבר קשרים אינטימיים שיש לה עם המערער.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עיינו בתיק בבי"ד קמא, בפרוטוקול הדיונים, מיום ט"ז באלול תשע"ט (16.9.19, חקירת האישה), מיום ג' בכסלו תש"פ (1.12.19, חקירת האישה), ומיום ד' בטבת תש"פ (1.1.20, חקירת העדה גברת ד'), עיינו בבקשות השונות של הצדדים, ולדעתנו אף שנטיית הדין היא כפי שכתב בי"ד קמא לחייב בכתובה, מכל מקום נראה שיש לפשר עקב ספיקות העולים בעובדות שיש להן השלכות הלכתיות.

קשה לקבוע באופן מוחלט כי התנהלות המערער, אף לטענות המשיבה, כפי שעולה מחקירתה, עולות לכדי "רועה זונות". מדובר אכן בהתנהגות אסורה שגבר נשוי שולח מסרים מיניים לנשים זרות. יחד עם זאת, גם לגרסה "שראוהו עם מנאפים", אין לראות בהתכתבות זו גדר של ראוהו עם מנאפים. מדובר במעשה כיעור (בהגדרה ההלכתית), אך לא ב"ראוהו עם מנאפים" שכתב האגודה, שדי בו להכלילו בגדר "רועה זונות".

אמנם בי"ד אינו עוסק בעובדות המקרה, אך בהחלט ניתן להתרשם בדיוני בי"ד קמא שלא הוכח מעבר ל"מעשה כיעור" והתנהגות "קלת דעת" - חמורה ככל שתהיה ואף שיש לגנותה. לדעתנו ממצאי התיק לא מעלים באופן ודאי קשרים אינטימיים של המערער עם נשים זרות, ואין בהם בכדי לחייב את המערער במלוא סכום הכתובה. נותרו סימני שאלה רבים. העובדה שמה שהוכח הוא התכתבויות בעלות מסרים מכוערים, מחייב את בית הדין לפשר בחיוב הכתובה. גם אם בי"ד קמא התרשם באומדנא שהתכתבויות אלו מלמדות על קשרים אינטימיים, עדיין הואיל והדבר לא הוכח ואינו אלא אומדנא, יש לדעתנו לפשר קרוב לדין.

גם התנגדות המערער לעבור בדיקת פוליגרף, לאחר שבדיון הקודם הסכים לעשות זאת, אינו אלא אומדנא בלבד ולא הוכחה, על מנת לחייב את המערער במלא סכום הכתובה.

כמו כן אחר העיון בתיק בי"ד קמא, אין לשלול באופן מוחלט שגם למשיבה היה חלק כזה או אחר בפרוק הנישואין, והדבר צריך אף הוא להישקל במסגרת הפשרה שיש לעשות בחיוב הכתובה. כמו גם התנגדותה של המשיבה לעדותו של י', שהיה מגשר בין הצדדים (ראה בקשת ב"כ המשיבה מיום 16.9.19), מאחר והדבר נוגד לחוק. אם נשתמש בדרך האומדנא, הרי שאם למשיבה אין מה להסתיר מעיני בית הדין, היא יכולה ליתן את הסכמתה לעדותו. גם אי קיום דיון בחומר שהמציא המערער לבי"ד קמא (הסרטונים), באמצעותם ביקש להוכיח את התנהגות המשיבה כלפיו ואת היותה גורם לסיום חיי הנישואין, מורה שלא נערך בתיק זה מיצוי העובדות. ומשכך גם יש ליתן משקל לתלונה שהגישה המשיבה כנגד המערער, אף שאין בזה כדי להפסידה כתובתה, אך דבר זה צריך לבוא לידי ביטוי במסגרת הפשרה.

העניינים שהוזכרו חייבים להילקח בחשבון בעת מתן ההחלטה לחיוב הכתובה, ולכן לדעתנו אין לחייב את המערער במלוא הכתובה אלא לפשר בין הצדדים.

לאחר ששמענו את דברי באי כוח הצדדים, ולאחר העיון בכל החומר שבתיק, ובכלל זה החומר שהוצג בבי"ד קמא, בית הדין מקבל את הערעור באופן חלקי, ומחייב את המערער לשלם למשיבה בגין כתובתה סכום של 300,000 ש"ח. סכום זה כולל בתוכו גם את אשר הייתה עתידה לקבל המשיבה במסגרת איזון המשאבים, וככל שהמשיבה מוותרת על סכום האיזון (כ- 119,000 ש"ח) כפי שנכתב בבקשת ב"כ המשיבה מיום 27.4.20 וכפי שהצהירה בפנינו בדיון, הרי שעל המערער ליתן למשיבה סך של 300,000 ש"ח כתשלום עבור כתובתה, סכום שיגרע מחלקו בדירה.

לאור האמור לעיל ביה"ד פוסק כדלהלן:

א. המערער ישלם למשיבה בגין כתובתה סך של 300,000 ש"ח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- ב. סכום זה כולל בתוכו את זכותה לאיזון משאבים בהתאם לפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה מיום 25.6.20, ובהתאם לדו"ח האקטואר.
- ג. במידה והמשיבה תרכוש את חלקו של המשיב בדירה ברח' ח', ינוכה הסכום האמור לעיל בסעיף א' מחלקו של המערער בדירה.
- ד. והיה אם המערער ירכוש את חלק המשיבה בדירה, יוסיף לה על חלקה את הסכום הנ"ל בסעיף א'.
- ה. במידה והדירה הנ"ל תימכר לצד ג', הסכום האמור לעיל בסעיף א' ישולם מתמורת חלק המערער בדירה.
- ו. מאחר והערעור התקבל בחלקו, אין צו להוצאות, ויש להשיב למערער את הסכום של 10,000 ש"ח שהפקיד בקופת ביה"ד.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ה' באלול התש"פ (25/08/2020).

הרב דניאל אדרי

הרב צבי בן יעקב

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה